

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lvdovici || De Ponte Vallis-||Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-||libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1626

Cap. II. Insignis mortificatio, cui perfectio Religiosa, & votorum custodia
innititur; quas res illa complectatur, & quæ rationes ad eam procurandam
meritò permoueant

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45802](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45802)

CAPVT II.

IN SIGNIS MORTIFICATIO, CUI PERFECTIO
Religiosa, & votorum custodia innititur, quas res illa com-
plectatur, & qua rationes ad eam procu-
randam merito promo-
ueant.

a Mat. 16. 24
b Luc. 14.
27, 32.

c 2. Cor. 4. 10

Tract. 4. c
3 & 4.

RELIGIOSÆ perfectionis sectatores per trium voto-
rum obseruationem, incipere debent ab exercitio con-
tinuæ mortificationis, quæ huius ædificij est solidum
fundamentum; & Christus Saluator noster eandem
tanquam vnicam portam construxit; qua in ipseus scho-
lam pateret ingressus; dicens: *a si quis vult post me venire,
abneget semetipsum, & tollat crucem suam; & b qui non ha-
sulat crucem suam, & venit post me, & qui non renuntiat
omnibus qua possidet, non potest meus esse discipulus.* Hanc mortificationem
pit exercere in gradu heroico, qui constituit ingredi Religionem, renuntia-
do ac relinquendo omnia, vt hactenus diximus in tractatibus præceden-
tibus. Eadem verò mortificatio debet esse socia fidelissima omnium eius o-
perum: quæ vix vel vno passu absque ea progredi possunt. Sine mortificatio-
ne enim non erit custodia votorum; non obseruantia regularum, nec virtu-
tum augmentum, neq; in ministerijs & officijs aderit diligentia. Ac propterea
dicebat Apostolus: *c semper mortificationem Iesu, quocunq; eamus, in cor-
pore nostro circumferimus; vt & vita Iesu per eam manifestetur mundo in car-
nibus nostris.* Neq; enim potest imitatio Christi absq; mortificatione efful-
gere: & quo gressu mortificatio crescit, imitatio etiam crescit. Simul enim Re-
ligiosus cum veterem hominem, eiusq; viciosos mores exuit; induit nouum
renouando seipsum viua gloriosarum eius virtutum imagine. Et quamuis
omnes Christiani in quocunq; statu sint constituti teneant, integram
ipsorum mortificationem adhibere in rebus omnibus, quæ ingressum in eam
impediunt; & Evangelicæ legis præceptis magnis & paruis aduertant
(quemadmodum in Duce spirituali satis fuse fuit explicatum) in alijs
tamen mortificationibus magnum est inter Sæculares & Religiosos
differen-
tiam, ad perfectam virtutum sui Saluatoris imitationem obtinendam. Sed
hoc intelligitur melius ex duobus modis quibus imago aliqua aut figura
Christi Domini nostri, aut alterius alicuius Sancti fieri potest in pictura
licet, & sculptura. In pictura enim nihil aufertur, sed apponitur; aut si quis

transferatur, id est, valde modicum; accipitur enim tabula dolata & laevis; in qua fit primùm delineatio, & penicillo postea colores suis locis adhibentur, donec pictura finiatur; & appareat ad viuum imago eius, quem pictor intendit exprimere. At sculptor contra non ponit aliquid, sed aufert ex ligno paulatim assulas, & paruas particulas scalpro siue cælo tanta industria, ut lentim integram & perfectam effigiem perficiat eiusdem personæ: perfectius exprimens altitudinem & crassitiem, omniumque partium proportionem. Hunc in modum dicere possumus: Iustos sæculares in Christi Domini nostri, eiusque virtutum imitatione progredi: potius tanquam pictores, quam sculptores: neque deserunt vxores, filios, & familias, suasque fortunas, honores, ac dignitates; nec res alias, quas licitè possident; & quibus ad vitam suam commodè ducendam opus habent. Solum est supponenda tabula cordis benè dolata, ac laevis per mortificationem, quam dicimus necessariam ad obediendum omnibus diuinis præceptis. Desuper autem expriment imaginem Christi varijs virtutis operibus, quæ ut illi placeant, exercent. Quamuis in aliquibus opus sit, aliquid sibi subtrahere; seque mortificare, sicut Religiosi; qui in imitatione Christi Seruatoris nostri progrediuntur sicut sculptores, abscindendo & renuntiando quicquid in mundo habent; deserendo parentes, & cognatos; & ius, quod habebant, ad accipiendam vxorem, filios procreandos, fortunæ bona, dignitates, rerum temporalium splendores, ac denique propriam libertatem: & hac ratione formant in seipso viam quandam imaginem Christi pauperis, casti, humilis, nudi, & subiecti. Et hac sculpture diuinæ arte progredientur per totam vitam, augentes ac perficientes quotidie magis omnes virtutes, donec ad earum cultum perueniant.

Ex quo fit, ut præcipuum eorum studium in diuina hac arte ad duo quasi capita reuocetur: attendere scilicet omninò exactè ad ea, in quibus necesse est seipsum mortificare: ita ut nihil ipsum prætereant; tantaque fame ac siti huic exercitij teneri: ut statim atque aliquid deprehenderit: non differat id mortificare, & à se euellere d. mortificando (ut Apost. dixit) spiritu facta carnis. Quamobrem in Cantico dicitur e caput sponsæ esse vt Carmelum, qui mons erat excelsus & sæcundus: ad quem recipiebant se Elias, Elifæus, & Prophetarum filij, hoc est, antiquæ legis Religiosi: & significat scientiam aut firmitatem circumcisionis; estque valde propria figura sacræ Religionis, quæ est schola, in qua eius filij student practicæ scientiæ circumcisionis spiritualis, quam valde firmiter. Huic ergo monti simile dicitur esse caput sponsæ, quod, testatur S. Greg. est suprema pars animæ, in qua est intellectus & voluntas. Spiritus enim cupidus perfectionis diligenter, conatur inuenire, & exactè cognoscere; quomodo, quando, & in quibus rebus carnem suam oporteat circumci-

d. Rom. 8. 13.
Cant. 7. 5.

Mari. Del-
rio citat
multos Pa-
tres.

Ibidem.

cumci-

cumcidere; & potentias, leniusque suos mortificare. Et, cum hæc circumcisio non coacta sit, sed spontanea: postquam primum fecit, cum mundo renunciauit, suaque vota obtulit: ita dispositus manet, vt satiari non possit circumcisione, quin magis ac magis velit in omnibus rebus necessarij circumcidi, vt ad perfectionem perueniat, ad quam tendit. Nec cessat rationes querere, quæ magis excitent foueantque hanc sitim, sed quod vbi illa debet executio est multo facilior. Sed quoniam hæc scientia, & ars opus habet Magistro docente; & ministris ad praxin ipsam adiuantibus: hoc præcipue spectat ad Prælatos, ac Tyronum Magistros; Confessarios, & Patres spirituales. Qui cum sint capita Religionis, quæ est sponsa Christi, merito esse debent quasi Carmelus; & periti scientiæ circumcisionis valde exactæ, vt mortificatione nouerint, tam quoad seiplos, quam ad Tyrones, quos magis fieri & zelo iuuent: vt bene conscij & periti euadant, & cum magno profectu in eum modum, quem inferius pro omnibus paulatim explicabimus.

§. I. *Quinq; gradus mortificationis in votis.*

INCIPIENTES igitur ab ipsis votis, (de quibus nunc est sermo) eorum adseruanria & custodia, est continua insignis cuiusdam mortificationis propria cuiusque materia exercitatio. Nam perfecta *Paupertas*, cultio non aliud est, quam continua quedam mortificatio, & rerum omnium temporalium nuditas: quia contenta est solo vsu rerum ad vitam sustentandam necessariarum. *Castitatis* obseruatio est perpetua quedam mortificatio omnium voluptatum sensuum; & rerum omnium, quæ ad eas prouocant, & per ipsos sensus aditum inueniunt. *Obedientia* votum est quedam abnegatio sui ipsius, proprij iudicij, & voluntatis propriæ: subiciendo eam voluntati Prælatorum, etiamsi res graues iniungant: in quibus naturalis propensio mortificetur & abnegetur. Ex quibus tribus mortificationis gradibus duo alij oriuntur, qui vota ipsa comitantur. Quorum alter spectat ad humilitatem, quæ pars quedam est paupertatis spiritus & renuntiatio omnium amplitudinum, dignitatum, & honorum mundanorum, quo acceptatur humiliatio, & contemptus, qui coniunctus est nuditati paupertatis, & subiectioni, qua viuuntur ex voluntate aliena. Alter vero spectat ad perpetuitatem in hac vitæ ratione, etiam vbi periculum adfirmitatem & valetudinem amittendi, vsque ad ipsam mortem, coercendo omnem impetum & propensiones exurgentes, quasi optarent soluti esse & liberari ab hac votorum obligatione, si fieri posset. Hi sunt quinque mortificationis gradus magis præcipui, & proprij vitæ Religiosæ: carni quidem amara sed spiritui dulces valde, ac vitales. Quorum causa iure optimo vitæ religiosa comparatur excelso monti myrrhæ, in quo sponsum celestis habet

libenter, qui dixit, a *vadam ad montem myrrha*. Erat mons hic multis arboribus situs, de quibus ait Plinius. quod crescerent vsque ad quinque cubitos in altum, & vndique myrrha liquorem stillarent: sed quando aliquo modo pungebantur, copiosius inde liquor flueret. Quid autem aliud est sacra Religio, nisi mons quidam myrrha: cuius filij, tanquam, arbores sunt in ea plantati ex speciali Deivocatione, vt continuè exercitia proferant mortificationis, ipsius status propria in quinque prædictis gradibus? Et quando punguntur & læduntur, proferunt mortificationes feruentiores, ac copiosiores. Nec desunt in ipso monte multi, qui arbores ipsas pungant; præbentque Religiosis occasionem seipfos magis seridè mortificandi. Nam & Demones horrendis suis tentationibus, & sæculares persecutionibus, falsis que blandimentis eos pungunt; prælati dura ac difficilia iniungentes; aut, quæ ipsis valde placent, prohibentes: vt propriam illorum voluntatem fleant; socij etiam pungunt oneribus, quæ portant: necesse est enim alterum alterius onera portare; & molestias mutuas alios ab alijs ferre. Pungit eos denique ipsemet Deus, ascendens ad montem myrrha; nunc ad visitandos & consolandos mortificatos, & afflictos: ne animum abijciant; nunc ad pungendas arbores, nouasque mortificationis occasiones præbens; tū morbis ac doloribus corporis, tum ariditatibus ac desolationibus spiritus. Quibus omnibus puncturis simul, sculpirur in anima perfecta Christi imitatio, perfecta que executio voluntatis Diuinæ, omnium que virtutum excellentia; ac discitur spiritualis circumcisionis scientia, quæ magis perfectorum est propria. Siquidem non vacat mysterio, quod statim atque Deus Abrahamo dixit: *ambula coram me, & esto perfectus: præcepit, vt circumcideret seipsum, & omnes suos domesticos*. Quæ circumcisio non erat alicuius partis humani corporis superflua, vt cum vngues, aut capilli absconduntur, cum multum exereuerunt: id quod fit absque dolore; sed facienda erat vulnerando ipsum corpus, & abscindendo aliquam eius partem; quæ superflua non erat, nec sine dolore ac pudore poterat circumcidi. Et nihilominus ipso die, quo Deus id iussit, Abraham est illud executus, in seipso, & in omnibus suis domesticis, Vt hinc discamus; eos, qui verè ambulant coram Deo, volunt que esse perfectos, statim agere debere de circumcisione sui ipsorum, omniumque suarum potentiarum, ac sensuum: non solum quoad superflua, in quibus abscindendis non est magna difficultas: sed etiã quoad ea, quæ corpori & cordi valde adherent: ita vt dolorem & pudorem tollerent, qui in huiusmodi mortificatione percipitur. Nec tamen propterea quasi saturi iam cessare debent; sed tanquam sitientes in eadem per omnes suos gradus pergere; magis que promptitudine offerre sese, ad vitam, si opus erit, in monte myrrha perpendam potius, quam fugere ex inertia aut ignauiâ. Sed quoniam

a Cant. 4. 6
Lib. 12. c. 14
Duce spiritus
Trañ. 4. c. 9
§. 2.

b Gen. 17. 10
23.

Vide Marti-
num Delrio
in c. 4. Can.

ascensus in ipsum montem, & in eo mansio valde est difficilis: voluit Spiritus sanctus duobus illustrissimis exemplis animum nobis addere, quae inuuantur (vt multi graues authores aduertunt) vocabulo Hebraeo, quo myrrha significatur: scilicet *Mor*, quasi in memoriam nobis reuocet mortem *Moria*: in quo Abraham & Isaac insignes illos mortificationis, & obedientiae actus exercuerunt: offerente se patre ad proprium filium sacrificandum; filio autem, vt à patre sacrificaretur. quamuis ipsum sacrificium non sit subsecutum, eò quòd Deus ipse fuit contentus efficaci mortificatione vtriusque proposito. Ad latas autem eiusdem montis erat mons Caluarie: in quo postea Christus Dominus noster mortificationem & obedientiam suam heroicè magis exercuit; permittens, se re ipsa in cruce sacrificii per manus crudelissimorum carnificum. Intelligat igitur Religiosus: quòd ascendere in montem myrrhae, & agere de mortificatione: sit ascendere in montem *Moria*, in quo offerre debeat vitam suam Deo, cum firmo animo mortificandi ac negandi seipsum in rebus omnibus, quae ipse iusserit, etiam si mors sit inde secutura. Et quemadmodum Isaac seipsum reliquit ac tradidit manibus parentis sui Abraham: ita ipse tradere se debet manibus patris sui spiritualis: vt ipsum mortificet, exerceatque vt viderit ipsi magis impendere ad bonum animae suae; vt in precedenti tractatu diximus. Et quòd subditus sit circumcisionem, & esurit mortificationem, vt sui ita perfectionem assequatur: tenetur Praelatus & Magister huiusmodi voti studia fouere ac iuuare. Essetque crudelitas, (vt dicebat quidam S. Abbas non praebere cibum huic esurienti; & potum sitienti: exponendo illum occasionibus augendi sua merita, & virtutes. Ne vereatur pater obedire Deo, mortificet filium; non enim ille morietur, sed aries. Et subditus ipse morietur in carne quidem mortificatus, sed in spiritu viuus; & cum tanto patre, vt sit risus, laetitia, & corona patris sui, & omnium, qui eiusdem sunt famulae.

Climacus
gradus 4.

Mortificationis in
signe exem-
plum Christi
fuit.

cl. Ioan. 19. 28

SED transeamus iam ab Abrahamo ad illustrius mortificationis exemplum, quod habemus in IESU CHRISTO Domino nostro, Ecclesiae capite: qui tota vita sua fuit mons quidam Carmeli, ab ipsa infantia secens experimentalem spiritualis circumcisionis sententiam, cum vehementi eius siti: donec tandem ascendit ad montem myrrhae, & *Moria*, qui erat Caluarie, ubi ligno crucis clavis confixus fuit, & in quinque corporis partibus grauitè punctus, ex quibus copiosissima mortificationis myrrha effluit: & quinque praedictos gradus cum tanta siti exercuit: vt adhuc mortuus dixerit verbum illud: *c. sitis*: non tam significans sitim aquae, quam sitim ac desiderium maioris mortificationis & afflictionis pro nostra ratione. Quod totum direxit ad exemplum quidem omnium Christianorum; sed i. recipiunt Religiosorum. Saeculares enim exemplar suae mortificationis

tionis præcipue accipiunt Christum Dominum nostrum gestantem crucem in humeris suis, ipsi verò cum cruce sua sequuntur, sicut Simeon ille Cirenensis: amplectuntur enim Evangelicam perfectionem, eamque cum amore humeris suis imponunt, mortificantes se in omnibus rebus, ad seruandam eius præcepta necessarijs; & se promptos ostendentes, ad maiorem illam mortificationem subeundam, si eis iniungatur. At Religiosi pro suo exemplari accipiunt eundem Saluatorem, quatenus cruci affixum; & se ipsos, perfectionis Evangelicæ cruci tribus votorum clavis configunt: obliuiscunt se ad omnem mortificationem eis annexam vsque ad ipsam mortem, si opus fuerit, pro illorum custodia subeundam, dicentes cum Apосто-
lo *Christo confixus sum cruci, & per quem crucifixus sum mundo.*

§. 2. *Varia rationes ad sitim, ac desideria mortificationis excitanda.*

EX IIS quæ dicta sunt deducere licet efficaces aliquas rationes, quibus ad magnam mortificationis sitim, quæ plurimum nostra refert, excitemur & impellamur: ponentes in primo loco primorum nostrorum progenitorum exempla, quæ iam adferebamus: quibus vsus est Iudas Propheta dicens: *Audite me, qui sequimini quod iustum est, & queritis Dominum: attendite ad petram vnde excisi estis, & ad cauernam laci, de qua præcisi estis. Attendite ad Abraham patrem vestrum & ad Saram, quæ peperit vos, quia vnum vocauit eum, & benedixit ei, & multiplicauit eum. Qui sunt (ait S. Hieronymus) qui valde excellenter, quod iustum est, sequuntur, & Dominum, querunt: cum Apostoli, & qui illos imitantur: quales sunt Religiosi? Quorum Professio est, querere, non quod est delectabile, honorificum; & vtile corpori; sed quod sanctum est, & perfectum; & cum ea intentione, vt querant & placeant soli Deo. Et quæ (inquit) est petra, & cauerta, vnde omnes procedunt? Christus ipse crucifixus: Ex cuius vulneribus pedum, manuum, & lateris orta est Ecclesia, sicut Eva ex costa Adami. Ac proinde ipsæ quoque Religiones, earumq; familiæ ex eisdem vulneribus prodierunt: quas Propheta exhortatur, vt oculos suos conijciant in primum hunc suam patrem; & suspendas virtutes, quas in cruce exercuit: vt in hoc exemplari modò & rationem videant, quæ, quod iustum est, sequantur, Deumque querant, donec inueniant, etiam si vitam propriam exponere opus sit, ne eius seruitio deiciantur. Ibi scientiam discunt circumcissionis, ac nuditatis, quam docet vnuersum mundum: vt glorientur sicut Apostolus: *h se non scire aliquid, nisi Iesum Christum crucifixum:* imprimentes cordi suo signa eius vulnerum, & operum egregiorum: quæ illustri ad eò mortificatione in exemplum nostrum edidit. Cum igitur Seruatori nostro tanti constiterit, generare nos in esse filiorum suorum: non magis erit, quod nos eum imitemur,*

*d. Gala. 2. 19
& Cap. 5. 14.*

1. Iai. 51. 1.

Ibid.

1. Cor. 2. 2.

patientes tales ærumnas & mortificationes. Ad quod vt efficacius moueat, habet versio LXX. Interpretum: *Attendite in robustum petram, quam excidistis; & in foueam laci, quam fodistis.* quasi dixerit: cogitate, quod vobis ipsi peccatis vestris confixisti & aperuistis manus, pedes & latus vultus Petre: vos causa fuistis eius vulnerum, & vt Diuina hæc arbor pungatur, vt myrrham aded pretiosam proferret. Quare non multum facietis, si vos ipsos mortificetis, & pungi vos patiamini, magna que sit cupiam mortificari: vt quod iustum est sequi possitis.

2.

Gen. 22. 17
d Heb. 4. 11.

ATTENDITE etiam (ait Isaias) ad Abraham patrem vestrum; qui *num vocauit eum, & benedixit, & multiplicauit eum.* cum enim eum vocauit, vacuus, solus, ac sterilis erat, absque vlla spe procreandi filios: cum autem eum benedixit, *multiplicatum est semen eius sicut stella celi, & velut arena, que est in litore maris* & meruit appellari d *Pater omnium credentium.* Quod si non vultis, quibus vijs eum deduxerim: scitote omnes: fuisse ratæ mortificationis in rebus, quas maxime diligebat, & plurimi faciebat. Et quoniam in obediendo, & se mortificando fuit fidelis, promeruit meam benedictionem & suam multiplicationem. Eandem viam tenuerunt reliqui Patres antiqui legis; & qui plus in sanctitate profecerunt, fuerunt quoque in mortificatione insigniores. Æquum igitur est, vt qui in lege noua viuimus, viam sempermur à tanta antiquitate Canonizatam, & in tanto honore habitam: cuius Christus Dominus noster non abrogauit, sed potius in suo Evangelio probauit; & suis Apostolis ac discipulis commendauit, qui antiquis Patribus successerunt: adeoque viam mortificationis coluerunt & promouerunt.

1. Cor. 4. 9

3.

vt Apostolus dixerit: *Primo quod Deus nos Apostolos nonisimas ostendit, quæ morti destinati: quorum vita, esset continua quædam mortificatio: quibus quod sint Ecclesie capita, aptè conuenit, esse sicut mons carmeli, lapideus in circumcissione spirituali, & eiusdem valde sitientes; & arbores pinnatis in cacumine montis myrrhæ prope suum Magistrum, varijs ex partibus punctos & excorticatos: vt mortificatio esset magis copiosa.* Post Apostolos, ijcere debemus oculos in sacros Religionum Fundatores: qui per viam mortificationis eò peruenerunt, vt capita essent illustriū suarum familiarum.

4.

Magistri scientiæ circumcissionis, quæ profitentur, qui in eis viuunt. Et quicuique eorū aptari potest, quod Propheta dixit, quod *cum esset solus eum, cum esset ei, benedixisset & multiplicasset.* Nam cum S. Benedictus, aut S. Ignatius lus erat ex se quidem sterilis, nihil cogitans, quod posset filios habere mortales, qui ipsum sequerentur: tunc inquam speciali vocatione eum vocauit, & quasi lapidem fundamentalem suæ familiæ elegit, calando eum vitijs mortificationum valde amararum & pœnalium. Et hæc via benedixit ei, multiplicans dona cœlestia: fecitque eum patrem innumerabilium.

filiorum, in suis oculis paruulorum, sicut arena maris; & splenden-
tum in sanctitate quasi stella caeli. Quibus dicit. *Attendite ad Patrem
vestrum Abraham & ambulate per viam eius;* & mortificationem exercete qua
ille exercuit: ostendentes vos in vestris operibus, filios talis patris: iuxta il-
lud quod Christus Dominus dixit Pharisaeis. *Et si filii Abrahae estis, opera Abra-
hae facite.* Quod si filii estis Sancti Dominici, aut Sancti Francisci, aut Sancti
Agustini: facite Patrum vestrorum opera: vt illi glorientur, vos habere filios;
tamque familiae perpetuo continuari in vobis, cum ingenti gloria.

SUFFICIENTIA sunt exempla, quae insinuauimus: vt ad eorum simi-
litudinem sitis mortificationis excitetur. Si enim virgae decorticatae, quas
pater Iacob aspiciant positas in canalibus, in quibus greges bibebant: sus-
cipient, vt conciperent agnos virgis ipsis similes, cur non sufficient exem-
pla tot Sanctorum manentium in monte myrrhae, tanquam arbores de-
corticatae, effundentes ex se copiosam mortificationem; vt Religiosi, qui il-
los aspiciunt, concipiant proposita valde efficacia, vt eis fiant similes?

VENIAMVS iam ad alias rationes, quae viros Sanctos, ad hanc sitim sese
mortificandi, impulerunt: quia videlicet studium illud Deo valde placebat;
vnde & illis commendabat, imponens quaedam, quae non poterant absq; in-
signi mortificatione executioni mandari. Cum autem illi Deum valde dili-
gerent; & ique placendi magna siti laborarent, consequenter mortificationis
illam magnam habebant: scientes, illam esse Deo valde gratam: *q fortis enim
est, vt mori dilectio.* Quam fortitudinem ostendit, dum conatur in seipso
conuincere, & extinguere quicquid dilecto suo displicet: vt sic magis ei pla-
ceat.

Huc accedit, quod mortificatio sit vnicum medium sanctitatis, vt dictu
est, obtinendae. Quare si h *Beati sunt, qui esuriunt & sitiunt iustitiam: quoniam
satiabuntur:* etiam beati erunt, qui eluriant, & sitiunt mortificationem, ta-
quam medium ad iustitiam consequendam valde accommodatum. Et cum
iustitia cuique det, quod debet: quid magis quisque debet, quam seipsum
mortificare? siquidem ob sua peccata meritis est quiduis, etiam amarissi-
mam mortificationem autem, sese ab eis expedit. *i Debtores inquit Apostolus,
non carni, vt secundum carnem vitamur. si enim secundum carnem vixeritis,
moriamini: si autem spiritu facta carnis mortificaueritis, viuetis.* Ex quo alia effi-
caciore desumitur ratio: mortificatio enim ita est medium ad vitam; vrei-
us tectus sit causa mortis. Qui bene mortificatus est, viuit: quia nihil timer,
nihil ei adfert molestiam: ac de eo intelligitur illud Sapientis: *k Non con-
sultabit iustum, quidquid ei acciderit: mortificatione enim radices euulsit tri-
stiae, propriam scilicet voluntatem & amorem: Et, cum sibi mortuus est,
vni Deo in quo eius vita abscondita est, sum ingenti letitia.* Immortifi-

Iohan. 1. 39.

Gen. 30. 37.
S. Greg. 21.
Moral. c. 1.

5.

g Cant. 8. 6

8.

h Adat. 5. 6

i Rom. 8. 12

7.

k Pre. 17. 21.

catus autem semper moritur: quia semper est plenus timore, ac dolore. Cumque nunquam desint multi ipsum pungentes: per huiusmodi puncturas non myrrha mortificationis, sed impatientia & rabiei cuiusdam odor prodir. Quemadmodum improbo illi latroni euenit: qui in Caluario morte erat cum Christo crucifixus: cui crux nihil profuit, eò quod non adiecit ei internam sui ipsius mortificationem. Quod quia bonus latro fecerat: ad eò fuit mortificatione illa expurgatus, vt statim post mortem transiret ex cruce ad paradysum.

8. IBI orauit ille, & fuit exauditus: mortificatio enim orationem reddit dignam, quæ exaudiatur. Nec sine causa in monte MORIA edificatum fuit templum Ierusalem, quæ erat domus orationis: nam cet mortificatum, est templum, ad quod spiritus se recipit, vt sine impedimento oret: & tunc eius oratio ascendit in cælum. Iuxta montem Myrræ etiam I collis thuris: quorum alter transitus est ad alterum. Quare si sitis orare, sitias quoque te ipsum mortificare: ascende anxius ad montem mortificationis, & statim deprehendes te constitutum in colle orationis.

I Can. 4. 6.

9. VALDE quoque iuuat mortificatio bonam Religionis, eiusque Religionis opinionem. Quæ opinio valde læditur ex publico mortificationis defectu: quia prodir vitam imperfectam, sæculari similem. Hoc insinuat scriptura Diuina, cum refert: Deum iussisse Iosue circumcidere filios Israël in ingressu terræ promissionis, postquam enim populus exiuerat ex Aegypto non fuerat circumcissus. Facta autem iuxta verbum Domini circumcissione, dixit ad Iosue: *Hodie abstuli opprobrium Aegypti a vobis.* Erat enim ignominia populi Israël, habere præputia, sicut Aegyptij. Hunc igitur modum ignominia est & pudor Religiosis, ingressis iam in terram promissionis spiritualis, non mortificasse excessus, quos in mundo habebant. Et ita viuere immortificatos, sicut læculares. Quo die autem seridè & eremico se mortificarunt: abstulerunt à se opprobrium sæculi, & quicquid occasio esse potest contemptus inter homines. Quamobrem omnes illi conditiones, quibus permoti sunt; vt, mundo relicto, Religionem ingrediantur: impelli quoque debent ad seridè incumbendum in sui mortificationem: in qua bonum esse Religionis verè consistit: vt ex ijs, quæ in sequentibus capitibus sensim dicemus apparebit.

m Iosue. 5. 9

(. . .)